

Πέτρος Ξένος: Από τη Λούχα της Ζακύνθου στην Αυστραλία

Αποκλειστικά στον Κόσμο, σε συνέχειες η αδημοσίευτη αυτοβιογραφία του Πέτρου Ξένου που καταγράφει το μεγάλο ταξίδι της ξενιτειάς από την Ελλάδα στην Βραζιλία κι από εκεί στην Αυστραλία. Η συνέχεια την άλλη Τετάρτη.

Μέρος ένατο

Η δημόσια υπηρεσία μεταναστεύσεως εξ Ελλάδος ζητάει ημειδικευμένους εργάτες με σκοπό να μεταναστεύσουν στην Βραζιλία αφού εκπαιδευτούν και έξι μήνες στην Αθήνα. Πιο κάτω έδινε πιο πολλές πληροφορίες για το που να αποτανθούν οι ενδιαφερόμενοι στα γραφεία της ΔΕΜΕ στην Αθήνα. Ο Πέτρος δεν περίμενε να ακούσει τίποτε άλλο, αυτό ήταν. Είδε ότι το μέλλον ανοιγόταν μπροστά του. Έγραψε την διεύθυνση και το άλλο πρωί έγραψε ένα γράμμα και το είδος του ταχυδρόμου που πέρασε την άλλη μέρα. Δεν άργησε να πάρει απάντηση, ένα μεγάλο φάκελο του έφερε ο ταχυδρόμος, το άνοιξε γρήγορα γρήγορα. Το γράμμα έγραφε:

Αγαπτιέ κύριε εις απάντηση της επιστολής σας εσωκλείουμε δύο έγγραφα, το πρώτο αφορά τους τεχνίτες που κατέχουν πολύ καλά την τέχνη τους. Το άφησε κάτω αυτόν δεν τον αφορούσε. Συνέχισε να διαβάζει το έντυπο αριθμός δύο που αφορούσε ημειδικευμένους τεχνίτες. Σε αυτό δύνανται να μετέχουν μόνο άρρενες ηλικίας 20-35 ετών, έγγαμοι ή άγαμοι. Οι έγγαμοι δεν θα μπορούν να ταξιδέψουν τώρα με την οικογένεια τους, μετά παρόδων όμως ορισμένου χρόνου από την εγκατάσταση του στη Βραζιλία θα μπορούν να καλέσουν και την οικογένεια του. Πιο κάτω είχε μια λίστα από πιστοποιητικά που θα έπρεπε να στείλει.

Τέλος του καλοκαιριού του 1958 ήταν έτοιμος. Περίμενε τον ειδοποιήσουν να φύγει για την Αθήνα που θα σπούδαζε στην Σεβαστουπούλειο Σχολή για έξι μήνες μέχρι να φύγει για Βραζιλία. Θα πληρωνόταν από το υπουργείο εξωτερικών 40 δρχ την ημέρα όσο καιρό ήταν στην Αθήνα. Ήταν ένας νέος που περνούσε την εφηβική του ηλικία αυτή την εποχή σε ένα μικρό χωριό. Η διασκέδαση ήταν σχεδόν ανύπαρκτη. Αν κάποιος νέος κοιτάζει κάποιο κορίτσι θα είχε άσχημα μπλεξίματα. Αν το κορίτσι ήταν από πλούσια οικογένεια και το μάθαιναν οι δικοί της κάτι που ήταν επόμενο σε μια τόσο μικρή κοινωνία θα του έκαναν έξωση από το χωριό με τον όρο να μην την ξανα-συναντήσει. Αν ήταν πλούσιος και φτωχή η κοπέλα θα τον ανάγκαζαν να την παντρευτεί με το ζόρι ακόμα και με τα όπλα αν έφερνε αντίρρηση. Το ήξερε πολύ καλά αυτό Πέτρος και ήταν πολύ προσεκτικός όταν μιλούσε με τις κοπέλες αν και οι πιο πολλοί ήταν συγγενείς, αν και η καρδιά του είχε χτυπήσει πολύ δυνατά για ένα κορίτσι από το χωριό του. Πήγαινε μαζί σχολείο, ήταν δύο χρόνια μικρότερη από αυτόν και τώρα στα 18 τους χρόνια ήταν πολύ όμορφη. Πολλές νύχτες έμεινε άπυνος δεν την σκέφτεται ή να κάθεται κρυμμένος κάτω από το παράθυρο της με την ελπίδα μήπως και

προβάλει να την ήδη έστω και για μια μόνο ματιά. Δεν τόλμησε όμως ποτέ να της μιλήσει. Τι να της έλεγε αφού το μέλλον του δεν ήταν να μείνεις στο χωριό και να την παντρευτεί. Για κανένα λόγο δεν ήθελε να μπλέξει αυτό το κοριτσάκι που το αγαπούσε τόσο πολύ στις δικές του περιπέτειες. Έκανε κόμπο την καρδιά του και δεν της μίλησε ποτέ. Ακόμα και ένα γράμμα που της είχε γράψει δεν της το έδωσε ποτέ το έσκισε λίγο καιρό πριν φύγει. Μαζί με το γράμμα έσκισε και ένα μέρος της καρδιάς του. Πέρασαν πάρα πολλά χρόνια ώσπου να γιατρευτεί αλλά ποτέ δεν την ξέχασε. Μετά από λίγες μέρες έλαβε ένα γράμμα από την ΔΕΜΕ. Του έγραφαν ότι χρειάζεται ένα πιστοποιητικό από τον πατέρα του, λόγω που ήταν ανήλικος, ότι του επιτρέπει να μεταναστεύσει. Ο πατέρας του όμως του είχε πει ξεκάθαρα ότι ποτέ δεν θα του επέτρεπε να φύγει. Τώρα τι θα έκανε που έγραφε καθαρά ότι έπρεπε να είναι υπογεγραμμένο από τον πατέρα του. Πήγα και το βρήκα, ήταν στην άκρη στο χωράφι του και καμάρωνε το σπαρμένο σιτάρι. Ήταν άνοιξη και είχε μεγαλώσει για καλό και καθώς φυσούσε ο αέρας του έκανε να φαντάζει σαν τα κύματα μέσα στη θάλασσα. Μόλις τον είδε ένα χαμόγελο έλαμψε στο γέρικο πρόσωπο του. Καλώστονε του είπε, έλα να καμαρώσουμε μαζί αυτό το ωραίο θέαμα, αυτό το σιτάρι θα μας δώσει το ψωμάκι που θα χρειαστεί όλη οικογένεια όλο το χρόνο. Κάθισε δίπλα του απάνω σε μία πέτρα. Άκουσε με σε παρακαλώ πολύ πατέρα. Θα φύγω. Αυτό το σιτάρι δεν είναι αρκετό για να μας ζήσει όλους. Ο αδερφός μου που θα μείνει εδώ θα δουλεύει το χωράφι, θα δουλεύει τη γη, θα κάνει οικογένεια και θα της ζήσει από τη γη. Εγώ θα φύγω, δεν μπορούμε να ζήσουμε και οι δυο μας εδώ. Το πρόσωπο του πήρε να λυπημένο ύφος και τα μάτια του δεν ξέρω. Κοίταξε καλά του είπε, υπάρχει ωραιότερο δώρο στον κόσμο από αυτό που μας προσφέρει η γη, την τροφή μας που χρειαζόμαστε για να ζήσουμε. Δεν μπορούσε να μη συμφωνήσει μαζί του. Σε αυτή τη γη που αυτός ετοιμαζόταν να εγκαταλείψει έζησαν τους και τους πρόγονοι του. Αυτά τα χωράφια που τα πιο πολλά ήταν γεμάτα από πέτρες και βράχους έδιναν για αιώνες τώρα τα απαραίτητα για τη ζωή. Ειδικά ο πατέρας του την είχε αγαπήσει πολύ αυτή την περιουσία που μαζί με τα άλλα τρία αδέρφια του είχε αγοράσει με πολλές θυσίες. Δούλευαν για να τον βοηθήσουν να αναστήσει την οικογένειά του και να συνεχίσει την οικογένεια. Δυστυχώς οι δύο πεθάνανε, ο πιο μεγάλος ζούσε μαζί τους και είχε ένα κοπάδι πρόβατα που έβοσκε μέχρι το τέλος της ζωής του. Ποτέ δεν διανοήθηκαν να την μοιράσουν. Ούτε και ο πατέρας θα σκεφτόταν ποτέ να την μοιράσει στα παιδιά του. Έπρεπε να συνεχίσει

την παράδοση της οικογένειας που έλεγε ότι αφού παντρεύει και προικίζει τις κοπέλες (το αδύνατο φύλο όπως έλεγαν τότε) μόνο ένας από τους γιους θα παντρευόταν. Οι άλλοι και ειδικά ο μικρός θα έμεναν στο σπίτι να βοηθά τον παντρεμένο να μεγαλώσει την οικογένειά του και να αγοράσει και να μεγαλώσει την περιουσία.

Εκεί ήταν που δε συμφωνούσε ο Πέτρος. Δεν μπορούσε τον εαυτό του να περάσει όλη του τη ζωή στο χωριό του στα πρόβατα ή στα χωράφια. Είχε κι αυτός δικαιώματα από τη ζωή. Γι' αυτό ήταν εδώ σήμερα, να παρακαλέσει τον πατέρα του να υπογράψει αυτό το χαρτί που θα του επέτρεπε να φύγει, να ζεις κι αυτός τη ζωή του, όπως νομίζετε καλύτερα. Καθήστε λοιπόν δίπλα του επάνω στο βράχο και τον παρακάλεσε να υπογράψει. Δεν του ζήτησε τίποτα. Του είπε ότι θα έβγαζε κανένα μεροκάματο για τα πρώτα του έξοδα. Έβγαλε το χαρτί από την τσέπη του και το μολύβι και τα ακούμπησε δίπλα του. Αν δεν υπογράψω τώρα του είπε δεν μπορώ να αφήνω, αυτή ευκαιρία χάνεται, γιατί του χρόνου θα πάω στρατιώτης για δύο χρόνια. Όταν απολυθώ ίσως είναι αργά. Ο πατέρας του τον κοιτάζει για λίγο έσφιξε τα χείλη του πέρασαν μερικά δευτερόλεπτα ώσπου να το απαντήσει, η απάντηση ήρθε απότομη και αποφασιστική που δεν έπαιρνε αντίρρηση. Όχι του είπε ποτέ μα ποτέ δεν πρόκειται εγώ να υπογράψω να φύγεις. Αν μπορείς να το κάνεις χωρίς την υπογραφή μου φύγε, εγώ δε σε σταματάω για να με καταριέσαι όταν πεθάνω. Αλλά ένα πράγμα σου λέω όπου και να πας δεν θα τα βρεις ποτέ έτοιμα. Αν δε φας με χεσμένο κουτάλι δεν ξέρεις τι είναι η ζωή. Δεν περίμενε να ακούσει τίποτε άλλο. Σηκώθηκε και έφυγε σκεπτικός. Έπρεπε να βρει κάποια λύση, αλλά ποια; Το χαρτί έλεγε καθαρά υπογεγραμμένο από τον πατέρα ή τον κηδεμόνα και θεωρημένο από το νοματάρχη της περιφέρειας που θα βεβαιώνει το γνήσιο της υπογραφής. Να φτάσεις στο χωριό είχε βρει τη λύση. Εκείνο τον καιρό, παλιό χωροφύλακες, άνθρωποι δηλαδή της δεξιάς είχα την εμπιστοσύνη της αστυνομίας, μπορούσαν να κάνουν και παρανομίες ακόμη με την ευλογία της αστυνομίας. Ένας από αυτούς ήταν και στο χωριό του και έτυχε να είναι και συγγενής του, σε εκείνον πήγε το μυαλό του. Στα 20 του χρόνια δεν είχε παρανομίσει ποτέ του. Μεγάλωσε με τις αρχές που του δίδαξε ο πατέρας του και ο δάσκαλος του. Να είναι καλός πολίτης και καλός χριστιανός. Κάθε Κυριακή πήγαινε στην εκκλησία όσο ήταν μικρός, βοηθούσε τον μπαμπά μέσα στο ιερό. Όταν μεγάλωσε μάθει να ψαλεί και ήταν πολύ χαρούμενος γι' αυτό.